

Имам предвид и частицата да, също така използвана за изразяване на желание, пожелание и т.н. Например:

Другари, да бъдем наясно,  
не удрям клеймо на прогреса...  
(„Ще строим завод“)

...Да намериш камен да осъмнеш,  
камен-зглаве, търне за постеля.  
(„Хайдушка“)

Имам предвид най-сетне и частицата **нека**, която има същите граматични функции. Например:

И нека като пеперуда малка  
крилете ми опърли  
най-подире.  
Не ще проклинам, няма да се вайкам...  
(„Писмо“ / „Ти помниш ли...“ /)

Издигай в небето антени,  
с сирени покоя разбий!  
И в утрото нека засмени  
прогреса посрещнем ний!  
(„Химн“)

Нека видя първия ти полет,  
дал живот на мъртвите площади,  
нека видя само твойто слънце  
и умра – на твоите барикади!  
(„Пролет“)

И накрая – няколко обобщаващи думи по темата, повод за които ми дава стихотворението „Не бойте се, деца“. Както е известно, поетическото време тече по-бързо от реалното. А лиричното време, в което отсъстват събития, е извънфабулно – в него минало и бъдеще се сливат в континуума на едно цялостно, непрестанно настояще. В случая с „Не бойте се, деца“ Вапцаров постига художествено сцеление, като редува и комбинира времената, ту ги обединява, ту ги противопоставя, а заедно с това установява и връзките между отделните персонажи (аз, ние, вие, те, децата, техните майки, хората изобщо).